

GEBORGEN

Fotograaf Dirk Lambrechts vat een ziel
onder een WOII-deken

PORTRET

SACHLI GHOLAMALIZAD

DE IRAANS-BELGISCHE ACTRICE (DE BUNKER) EN THEATERMAAKSTER SACHLI GHOLAMALIZAD (36) STELT ZICH VRAGEN OVER IDENTITEIT EN DIVERSITEIT IN STUKKEN ALS 'A REASON TO TALK' (2014) EN '(NOT) MY PARADISE' (2017). SACHLI SPEELT IN 'LOOPSTATION' VOOR ONTROEREND GOED VAN ALEXANDER DEVRIENDT, VAN 14 TOT 17 MAART IN VOORUIT GENT EN VAN 27 TOT 28 MAART IN DE KVS BRUSSEL.

tekst LENE KEMPS

“Ik was 5 toen ik met mijn moeder en twee broers naar België vluchtte. Terwijl er in Iran een bloedige oorlog woedde, wachtten wij in Antwerpen op mijn vader die pas twee jaar later kwam. Zo verteld, lijkt dit het tegengestelde van geborgenheid: vluchten, nergens thuis zijn... Maar zo heb ik het niet ervaren, omdat ik er geen heldere herinneringen aan heb. Het onbehagen is later gekomen. Als tiener heb me ik vaak een alien gevoeld. Is dit mijn stad? Is dit mijn familie?”

“Ik was een braaf en stil meisje, maar een vreselijke puber. De vragen rond identiteit en je plaats vinden in de wereld kwamen hard binnen. Wie ben ik? Ik heb niet gekozen om in België te zijn, maakt mij dat anders of niet? Hoe ga ik om met mijn verleden? Sleep ik het mee, kneed ik het tot onderdeel van mezelf, knip ik het weg? Vragen rond identiteit drijven me nog steeds als theatermaker: welk verhaal is mijn verhaal?”

“Van mijn ouders moest ik academisch uitblinken, bewijzen dat ik mijn nieuwe thuisland waardig was, een betere Belg zijn dan de rest. Altijd beleefd en diplomatisch blijven. Ik voelde die ‘dankbaarheid’ niet, ik werd er alleen maar onzeker en opstandig van. Ik ben enorm op zoek geweest naar waarachtigheid en oprechtheid en het heeft lang geduurd voor ik me bevrijd heb van dat keurslijf van het perfecte meisje. Nu ben ik wie ik wil zijn, al vecht ik elke dag met mezelf. Onzekerheid is de essentie van de kunstenaar.

“Durven kwetsbaar zijn, mijn lelijke kanten tonen, brengt me rust. In elk stuk geef ik mezelf bloot, omdat ik ervan overtuigd ben dat mensen elkaar vinden in pijn en breekbaarheid. Dan herkennen we elkaar, vallen grenzen en onderscheid weg. In pijn is iedereen hetzelfde.

“Pas op mijn 20ste heb ik Iran bezocht en dat was ‘thuiskomen’. En toch ook weer niet. Maar ik houd van het land van mijn ouders en grootouders, ik bewonder de sterke en vrijgevochten vrouwen. In mijn volgende voorstelling vertrek ik van twee feministische iconen: popdiva Googoosh en dichteres Forough Farrokhzad. Iran is een complex en misbegrepen land. Ik moet opletten dat ik het niet te veel zie als symbool voor mezelf.”

visagie grooming ELKE BINNEMANS VOOR SISLEY PARIS